

ת"פ 28370/06/13 - אשר אוקנין נגד מדינת ישראל - פמ"מ

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 28370-06-13 מדינת ישראל נ' אוקנין

מספר בקשה: 26

בפני	כבוד השופט, סגן נשיאה חגי טרסי
מבקשים	אשר אוקנין ע"י ב"כ עו"ד גיל דחוח
נגד	
משיבים	מדינת ישראל - פמ"מ

החלטה

לפני בקשה לביטול כתב האישום בגין "הגנה מן הצדק", על פי סעיף 149 (10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. הבקשה נשענת על שני אדנים, האחד עניינו באכיפה בררנית והשני נוגע להתנהלות המאשימה ולהתמשכות החקירה.

השתלשלות העניינים עד כה:

נגד הנאשם הוגש בחודש יוני 2013 כתב אישום ובו שני אישומים, המתייחסים לאירועים משנת 2008, עת שימש הנאשם כיועץ לראש עיריית יהוד והיה חבר במפלגת "קדימה". במסגרת האישום הראשון מיוחסת לנאשם עבירה של החזקת מאגר מידע, בכך שהחזיק במחשבו האישי מאגר ממוחשב של מרשם האוכלוסין של משרד הפנים, ובו פרטים של מיליוני תושבי מדינת ישראל. באישום השני מיוחסות לו עבירות של זיוף ומרמה וכן עבירות על חוק המפלגות. על פי עובדות האישום השני פקד הנאשם בתקופה הרלבנטית, בעצמו ובאמצעות אחרים, אנשים רבים כחברים ב"קדימה". במהלך פעילותו זו, הפר את הוראות החוק בכך שלגבי חלק מהמתפקדים זייף את טפסי ההצטרפות למפלגה, מבלי לבקש כלל את הסכמתם של המתפקדים ומבלי ליידע אותם על מעשיו. לגבי חלק אחר מהמתפקדים, מולאו הטפסים בהסכמתם, אך הנאשם טען בפניהם טענה כוזבת לפיה הם אינם מחויבים לשלם עבור ההצטרפות למפלגה, זייף את חתימותיהם ושילם את דמי החבר באמצעות כרטיסי אשראי שרכש מראש.

לאחר הגשת כתב האישום, העלה ב"כ הנאשם דאז, במהלך הדיון שהתקיים ביום 5.3.14, טענה מקדמית ולפיה יש לבטל את כתב האישום מחמת "הגנה מן הצדק". באותה עת השמיעה ההגנה שורה של טענות כלפי התנהגות הרשויות, לרבות טענת "אכיפה בררנית", לפיה מאגר המידע המוזכר באישום הראשון היה "פרוץ", כך שלעוד רבים אחרים הייתה גישה אליו, מבלי שהועמדו לדין. בהחלטה מפורטת מיום 31.3.14, דחה בית המשפט (כב' השופט, כתוארו אז, ד"ר עמי קובו) את הבקשה לביטול כתב האישום. בית המשפט קבע אמנם כי נפלה תקלה בהתנהלות המאשימה בכך שנשלחה לנאשם הודעה שגויה בדבר סגירת תיק החקירה באישום הראשון, אך לא ראה בכך עילה המצדיקה ביטול כתב האישום.

אלא לכל היותר נושא שראוי יהיה להתחשב בו בשלב הטענות לעונש, ככל שיורשע הנאשם. יתר הטענות שהועלו אז על ידי ההגנה נדחו, כאשר לגבי טענת האכיפה הבררנית קבע בית המשפט כי: **"העובדה שהיה ביכולתם של אחרים לעבור את העבירה, אינה מצדיקה את ביטול כתב האישום נגד הנאשם. ההגנה לא הוכיחה... כי אחרים ביצעו בפועל את העבירה האמורה, ולא הוגש נגדם כתב אישום באופן שעולה כדי אכיפה בררנית. יתר על כן, המאשימה בתגובתה הפנתה לכתבי אישום בתיקים אחרים שבהם המאשימה אחרים במעשים דומים, כך שטענת האכיפה הבררנית לא הוכחה".**

לאחר מתן ההחלטה הנ"ל ומספר דיונים נוספים שהתקיימו במהלך שנת 2014, תקופה בה אף החליף הנאשם את צוות ההגנה שייצג אותו, הודיעו הצדדים ביום 10.11.14 על כך שגובש ביניהם מתווה להסדר טיעון. ביום 28.1.15, לאחר שגם בא כוחו השני של הנאשם שוחרר מייצוג, הוצג בפני בית המשפט הסדר, במסגרתו הודה הנאשם במיוחס לו בכתב אישום מתוקן, והוצגה גם הסכמה לעניין עתירה עונשית מוסכמת. לנאשם מונה סנגור חדש, שלישי במספר, הפעם מטעם הסנגוריה הציבורית, והדיון נדחה לטיעונים לעונש. זמן קצר לאחר מכן, ביום 5.5.15, הגיש ב"כ הנאשם בקשה להתיר לנאשם לחזור בו מההודאה. ביום 7.10.15, בהסכמת התביעה, קיבלתי את הבקשה והכרעת הדין המרשיעה בוטלה. באותו יום, ביקש גם בא כוחו השלישי של הנאשם להשתחרר מהייצוג, וניתנה החלטה לפיה תהיה הסנגוריה הציבורית רשאית להחליף הייצוג, ובלבד שיובהר כי הסנגור החדש לא ישוחרר עוד וימשיך במילוי תפקידו עד לתום ההליך. בהמשך, אכן הוחלף הייצוג מטעם הסנגוריה הציבורית לבא כוחו הנוכחי של הנאשם, וניתנה לו שהות ללמוד את חומר הראיות ולבוא בדברים עם המאשימה בנוגע להשלמת חומרי חקירה ובכלל. ביום 6.4.16, לאחר לימוד החומר, הגיש הסנגור המלומד, עוה"ד דחוח, את טענותיו הנוכחיות, בהן הוא שב ועותר לבטל את כתב האישום בגין "הגנה מן הצדק".

תמצית טענות הצדדים:

הנאשם מעלה כאמור שתי טענות עיקריות אשר מחייבות לטעמו ביטול כתב האישום מחמת "הגנה מן הצדק". טענתו הראשונה הנה טענת "אכיפה בררנית", באשר לכל אחד מהאישומים. לגבי האישום הראשון, נטען כי **"האדם שמסר את הידיעה אודות החזקת התוכנה ביקש מהנאשם שהאחרון יצרוב לו את התוכנה על דיסקים ומשכך החזיק גם הוא במאגר האסור"**. בהמשך, בסעיף 11 לתשובה לתגובת המאשימה, מוזכרת עדותו של אדם בשם אופיר בנבנישתי ולפיה קיבל מהנאשם דיסק צרוב עם התוכנה, שאותו השליך לפח כשיצא מהמשרד. לגבי האישום השני, מפנה הסנגור המלומד להודעותיהם של מספר עדים, לפיהם מעורבים נוספים בפרשה, ורדי בושרי ומירב אלגזי, פקדו אף הם חברים למפלגת "קדימה" ושילמו עבור אותם אחרים את דמי ההתפקדות. עוד נטען כי בכתבת תחקיר של ערוץ 10, שהובילה לחשיפת הפרשה, הוזכרו גם פוקדים נוספים זולת הנאשם, אך לא נעשה כל ניסיון לחקור בעניינם. כמו כן, סבור הנאשם כי העדויות בתיק ופעולות החקירה הושפעו מהכתבה, ונעשו כלאחר יד ובצורה לא יסודית.

טענתו השנייה של הנאשם במסגרת טענת ההגנה מן הצדק, נוגעת להתנהלות המשטרה והפרקליטות. על פי המתואר בבקשה, החלה החקירה בתיק זה במאי 2008 ונמשכה כשנה, כך שהנאשם נחקר בפעם האחרונה כשנה וחודשיים לאחר תחילת החקירה. רק בשנת 2012 הורתה הפרקליטות על ביצוע השלמות חקירה, ואלו בוצעו במהלך חודש אוגוסט 2012, באמצעות שיחות טלפון שניהלו החוקרים עם עדים שונים. לטענת ההגנה, ביצוע השלמת חקירה בצורה

זו מעלה תהייה לגבי אמינות הממצאים, והתהליך כולו הביא לשיהוי ניכר בהגשת כתב האישום למעלה מחמש שנים לאחר תחילת החקירה. על פי האמור בבקשה, שיהוי זה פגע בזכויות הנאשם, שנאלץ להתמודד לאורך שנים עם חוסר ודאות והטלת ספק ביושרו, שפגעו בפיתוחו המקצועי.

מנגד טענה התביעה כי אין המדובר באכיפה בררנית, כי אם באכיפה חלקית מותרת, תוך שצוין כי נגד החשודים האחרים המוזכרים בטיעוני הסנגור לא גובשה תשתית ראייתית מספקת להגשת כתב אישום. באשר לטענות הנוגעות בכתבה בערוץ 10 סבורה התביעה כי מדובר בטענות בעלמא הנטולות כל בסיס ראייתי. לבסוף, לעניין טענת השיהוי, הוסבר כי זה נגרם במידה רבה כתוצאה מהליכי היידוע והשימוע, והודגש כי לא כל מקום בו קיים שיהוי יש להורות על ביטולו של כתב האישום שכן מגבלת הזמנים המוטלת על הרשויות היא מגבלת התיישנות העבירות.

דין והכרעה:

הרחבתי בפתח דברי בתיאור השתלשלות העניינים עד כה, על מנת להבהיר את אי הנוחות המתעוררת לנוכח ההתנהלות בהליך זה. למען הסר ספק, אין בליבי טרזניה על מי מבאי כוחו של הנאשם, בשלב כלשהו של ההליך, אך קשה לקבל את התוצאה הסופית ולפיה בחלוף כשלוש שנים ממועד הגשת כתב האישום, ולאחר שטענות מקדמיות בעלות מאפיינים דומים כבר עלו בעבר ונדחו, עולות לראשונה מטעם ההגנה טענות "מקדמיות" נוספות, ובית המשפט נדרש לדון גם בהן. ברי כי החלפת ייצוג כשלעצמה אינה יכולה להצדיק פתיחה מחודשת של ההליכים, כאילו לא קרה דבר קודם לכן, ולהוות בסיס להעלאתן של טענות "מקדמיות", פעם אחר פעם. בשים לב לנסיבות החריגות של המקרה שבפני, לרבות מתן האפשרות לחזרה מהודאה והחלפת הייצוג בפעם השלישית והאחרונה, אסתפק בהערות אלה ואפנה כעת לדון בטענות לגופן.

אכיפה בררנית:

במסגרת ע"פ 7659/15 הרוש נ' מ"י (20.4.16), לפני שבועות ספורים בלבד, עמד בית המשפט העליון בהרחבה על טיבה של טענת האכיפה הבררנית, ותיאר את מכלול מאפייניה ואת הכללים הנוגעים לה כפי שפותחו בפסיקה במהלך השנים האחרונות:

"מקורה של דוקטרינת ההגנה מן הצדק היא בהלכה הפסוקה, אשר קבעה, בהמשך למשפט המקובל האנגלי, כי בסמכותו של בית המשפט לבטל כתב אישום שהגשתו או עצם בירורו סותרים עקרונות של צדק והגינות משפטית (ע"פ 6328/12 מדינת ישראל נ' פרץ [פורסם בנבו] 10.09.13) (להלן: עניין פרץ); ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ, פ"ד נט(6) 776, 807 (2005) (להלן: עניין בורוביץ)). דוקטרינה זו עוגנה בהמשך בחקיקה כטענה מקדמית, בסעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי, התשמ"ב-1982 (חוק סדר הדין הפלילי (תיקון מס' 51) (הגנה מן הצדק) התשס"ז - 2007, ס"ח 2095; זאב סגל ואבי זמיר "הגנה מן הצדק באור חוק סדר הדין הפלילי- סדר חדש של הגינות משפטית" ספר דיויד וינר- על משפט פלילי ואתיקה 231 (2009))."

בהתאם לדוקטרינה, רשאי בית המשפט לבטל כתב אישום כאשר מדובר באכיפה בלתי שוויונית של הדין, העשויה לבוא לידי ביטוי, בין היתר, בהגשת כתב אישום נגד אחד ובהמנעות מהגשתו נגד אחר (או אחרים), באותן נסיבות (ע"פ 7014/06 מדינת ישראל נ' לימור [פורסם בנבו] (4.9.2007); בג"ץ 6396/96 זקין נ' ראש-עיריית באר-שבע, פ"ד נג' (3) 289 (1999) (להלן: עניין זקין); בג"ץ 3425/94 גנור נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד נ' (4) 1 (1996); ישגב נקדימון הגנה מן הצדק 391-388 (מהדורה שנייה, 2009)).

ואולם, החלטת רשויות התביעה להעמיד לדין פלוני ולהימנע מהגשת כתב אישום נגד אלמוני, החשוד במעורבות באותה פרשה, אינה מלמדת, בהכרח, על קיומה של אכיפה בררנית. על הטוען לכך להראות כי ההבחנה בין החשודים המעורבים באותו אירוע מבוססת על שיקולים זרים, גישה שרירותית, מטרה פסולה, וכיוצא באלה דברים (ע"פ 2681/15 בן שטרית נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (14.2.2016) (להלן: עניין בן שטרית); ע"פ 8568/14 אבו גאבר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (19.5.2015); ע"פ 8204/14 זלום נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (15.4.2015)). ודוק: הטוען לאכיפה בררנית אינו חייב להצביע על מניע פסול, העומד ביסוד החלטתה של הרשות בנושא ההעמדה לדין, וגם אם הרשות התנהלה בתום לב, עשויה התנהלות מעין זו להיות נגועה באפליה פסולה (ע"פ 6833/14 נפאע נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (31.8.2015); ע"פ 8551/11 סלכגי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.8.2012); עניין בורוביץ; דפנה ברק-ארז "אכיפה בררנית: מן הזכות לסעד" הסנגור 200, 14, 16 (2013)).

יחד עם זאת, יש לזכור כי שיקול דעתה של התביעה בשאלת ההעמדה לדין הוא רחב, גם אם עליה להפעילו בצורה שוויונית ככל הניתן. יפים לענייננו דבריו של השופט ע' פוגלמן בעניין פרץ:

"פרשות נבדלות זו מזו במאפייניהן ובנסיבותיהן, והדין וההלכה הפסוקה מתירים לרשויות מרחב תמרון נכבד בהיבטים הנוגעים לאכיפה הפלילית, בכפוף לכך שהתובע קיבל החלטתו תוך שקילת השיקולים הרלוונטיים ושיקולים אלה בלבד, ושפעל בתום לב, בהגינות, ללא הפליה ובסבירות [...] בדל"ת אמות שיקול דעת זה, עשויה הרשות לבכר להימנע מלהעמיד לדין אדם זה או אחר מטעמים טובים וענייניים. התביעה יכולה להביא בגדר שיקולים שונים הנוגעים לאינטרס הציבור; לשאוף למקד את אכיפתה במקרים חמורים; ושיקולים נוספים כיוצא באלה. סדרי עדיפויות באכיפה הם שיקול לגיטימי [...] על כן, אכיפה בררנית אינה היפוך של אכיפה מלאה. למעשה, בשל מחסור אינהרנטי במשאבים אנושיים וחומריים, אכיפה מלאה אינה מעשית ואינה אפשרית. הבעיה באכיפה הבררנית אינה טמונה אפוא בהיותה חלקית, אלא בפגמים הקשורים בהפעלת שיקול הדעת של רשויות האכיפה" (שם, פסקה 29).

זאת ועוד. על המבקש לטעון לקיומה של אכיפה בררנית להציג תשתית עובדתית מבוססת, התומכת בטענתו זו, ואין מדובר בנטל פשוט (ראו, לעניין זה, ע"פ 7696/14 עזרא (שוני) גבריאל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (11.2.2015); ע"פ 3517/11 שמשון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (6.3.2013); ע"פ 8702/12 זאוי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (28.7.2012); ע"פ 3215/07 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (4.8.2008) והשוו: עניין פרץ; מיכל טמיר אכיפה סלקטיבית 373, 415-417 (2008)). גם אם הוכח קיומה של אכיפה בררנית, הרי שסעד קיצוני

בדמות ביטול כתב האישום, שמור למקרים חריגים ביותר, בהם לא ניתן לרפא את הפגם באמצעים חריפים פחות, כגון תיקון כתב האישום, או הקלה במידת העונש (ראו עניין בן שטרית; (ע"פ 2375/12 מזרחי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (6.8.2013); ע"פ 8551/11 סלכני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.8.2012); אבו ג'אבר; עניין בורוביץ, 807).

יישומם של כללים אלה על המקרה שבפני מוביל בהכרח אל המסקנה כי יש לדחות את הטענות בדבר אכיפה בררנית. אם אתייחס תחילת לטענות הנוגעות לאישום השני, הרי שהסנגור המלומד הצביע על קיומן של מספר עדויות לפיהן גם ורדי בושרי, שמעמדו הציבורי רם מזה של הנאשם, ומירב אלגזי פקדו מספר אנשים למפלגה מבלי שביקשו מהם אמצעי תשלום, כך שמתעורר החשד כי שילמו עבורם את דמי ההתפקדות שלא כדין, כפי שעשה גם הנאשם לגבי חלק מהמתלוננים המפורטים בכתב האישום. לטענת ההגנה, העובדה כי נגד הנאשם הוגש כתב אישום, ואילו נגד בושרי ואלגזי לא הוגשו כתבי אישום, מהווה אכיפה בררנית המצדיקה ביטול כתב האישום נגדו.

אין בידי לקבל טענה זו. המאשימה בתגובתה המפורטת לטענות ההגנה, הבהירה כי בין הנאשם לבין בושרי ואלגזי קיימים הבדלים היוצרים שוני מהותי, אשר מצדיק את היחס השונה כלפיהם. בטיעוניה מתמקדת המאשימה בעיקר בפן הראייתי, ומבהירה כי הסיבה המרכזית לכך שלא הוגש כתב אישום נגד בושרי ואלגזי נובע מהמסקנה, שגובשה לאחר עיון מעמיק בראיות, ולפיה לא בוססה במקרה זה תשתית ראייתית מספקת להעמדתם לדין של החשודים הנוספים, על פי הכללים שנקבעו בפסיקה בדבר "סיכוי סביר להרשעה". כידוע, ההחלטה האם קיימת תשתית ראייתית מספקת לצורך העמדה לדין מצויה בליבת שיקול הדעת המקצועי של רשויות התביעה, ואין בית המשפט נוהג להתערב בשיקול דעת זה אלא במקרים קיצוניים ביותר, אשר המקרה שלפני אינו נכלל בהם.

יתרה מכך, כפי שהובהר **בעניין פרץ** שהוזכר בפסיקה שצוטטה לעיל, ואשר הוזכר גם בתגובת המאשימה, רשאית התביעה לשיקול בהעמדה לדין גם שיקולים הנוגעים לאינטרס הציבורי ולשאוף למקד האכיפה במקרים חמורים. בהקשר זה יוזכר כי בעוד החשדות כלפי בושרי ואלגזי מתמקדים בסוגיית התשלום עבור המתפקדים, הרי לנאשם מיוחסים מעשים נוספים וחמורים עוד יותר, ולפיהם נהג הוא לזייף טפסי התפקדות למפלגת "קדימה", ללא ידיעתם וללא הסכמתם של המתפקדים עצמם, מעשים אשר כלל אינם מיוחסים למעורבים האחרים שהוזכרו. לפיכך, מבלי לקבוע מסמרות ועל יסוד החומר שהונח בפני בלבד, דומה כי לא ניתן להשוות בין מידת החומרה המיוחסת לנאשם, לבין זו המיוחסת, לפחות על פי טענות ההגנה, לבושרי ואלגזי. גם מטעם זה, אין מדובר באכיפה בררנית, שכן אין הנאשם והאחרים מצויים בגדרה של אותה קבוצת שוויון.

באשר לטענת האכיפה הבררנית בנוגע לאישום הראשון, דומה כי אין מקום להרחיב את הדיבור. אזכיר כי טענת אכיפה בררנית לגבי אישום זה כבר נטענה בעבר ונדחתה, לאחר שנקבע כי ההגנה לא הוכיחה כי אחרים ביצעו בפועל את העבירה, בעוד התביעה הפנתה לכתבי אישום שהוגשו נגד אחרים בנסיבות דומות. חומר הראיות אליו מפנה הסנגור בהקשר זה אינו חומר חדש, ואין מקום להידרש בנסיבות אלה מחדש לטענה שכבר עלתה ונדחתה. יתרה מכך, ככל שמכוון הסנגור לעניינו של מר בנבנישתי, הרי שעל פי הציטוט שהובא מדבריו, השליך הוא לפח האשפה את הדיסק ובו התוכנה, בסמוך לאחר שקיבל אותו מהנאשם, וברי כי אין כל מקום להשוואה בין מי שאחז בדיסק ובו התוכנה לפרק זמן קצר ולא עשה בו כל שימוש, למי שהחזיק במחשבו במשך כשנה את המאגר ועשה בו שימוש לצרכים המפורטים בכתב

האישום. לפיכך, בכל מקרה, אין מדובר באכיפה בררנית.

התנהלות נפסדת של התביעה ושיהוי :

כאמור, טוען ב"כ הנאשם כי החקירה החלה באמצע שנת 2008, והחל מאמצע שנת 2009, לאחר חקירתו האחרונה של הנאשם לא קודם ההליך, עד לביצוע השלמות חקירה טלפונית באוגוסט 2012 והגשת כתב האישום ביוני 2013, כחמש שנים לאחר תחילת החקירה. בתגובתה, לא התכחשה המאשימה ללוחות הזמנים הנ"ל, והסתפקה בכך שטענה כי מדובר היה בחקירה מורכבת וכי חלק מהעיכוב בהגשת כתב האישום נבע מקיומם של הליכי שימוע, לאחר שניתנה לב"כ הנאשם דאז האפשרות לצלם את חומר הראיות.

לאחר שנתתי דעתי לטענות המאשימה, דומה כי אין מנוס מהמסקנה כי פרק זמן של 5 שנים תמימות מהווה במקרה שלפני שיהוי חריג ובלתי סביר במיצוי החקירה והגשת כתב האישום. במיוחד כך הם פני הדברים אם אכן לא בוצעו פעולות חקירה כלשהן מאמצע שנת 2009 ועד לאוגוסט 2012, כך שמרבית השיהוי אינו תולדה של מורכבות חקירתית כלשהי. לצד מסקנה זו, לא מצאתי הצדקה לביטול כתב האישום בנסיבות העניין.

חלוף זמן רב ממועד ביצוע העבירות, עשוי כידוע להשליך לקולא על עונשו של נאשם, ובוודאי כך הם פני הדברים כאשר השיהוי, כולו או חלקו, מונח לפתחן של רשויות אכיפת החוק ולא לפתחו של הנאשם. עם זאת, ברי כי לא כל שיהוי בהגשת כתב האישום יביא באופן אוטומטי לביטול כתב האישום, תוך הפיכת כללי ההתיישנות לאות מתה. במקרים מעין אלה, על בית המשפט לבחון את כלל הנסיבות, כמו גם את הנזק שנגרם לנאשם כתוצאה מהשיהוי, ולקבוע האם ניהול ההליך יעמוד **"בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית"**. רק **"במצבים שבהם נוצרה פגיעה חמורה וקיצונית, ייעתר בית המשפט ויבטל את כתב האישום. ביטול כתב האישום לא יעשה מקום שבו ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעים מתונים ומידתיים יותר"** (ע"פ 2375/12 מזרחי נ' מ"י (6.8.13))

בענייננו, לא הצביע הנאשם על קיומה של פגיעה קשה וקיצונית כתוצאה מהשיהוי. אמנם אין להקל ראש בתחושת חוסר הוודאות ובעננה המעיבה מזה שנים לא מעטות על חייו, ומן הסתם גם על עיסוקיו המקצועיים, אך בשים לב לטיב המעשים המיוחסים לו ולחומרה הטמונה בהם, ובהעדר אינדיקציה לפגיעה כלשהי בהגנתו כתוצאה מהשיהוי, אין בשיהוי כשלעצמו כדי להצדיק ביטול כתב האישום.

באשר לטענות הנוגעות לכתבה ששודרה בערוץ 10, מאשר הסנגור המלומד בטיעוניו כי לא עיין בכתבה ובחומרים שנתפסו, ככל שנתפסו, מערוץ 10, וכי אין בכוחו לבסס ראייתית, ולו באופן ראשוני, את הטענה כי עדים כלשהם או חוקרי המשטרה הושפעו באופן בלתי ראוי מאותם חומרים. בנסיבות אלה, יש לקבל את עמדת המאשימה לפיה מדובר, בעת הזו לפחות, בטענות בעלמא אשר אין בכוחן להביא לממצאים לפיהם נפגעו באופן בלתי ראוי זכויותיו של הנאשם. יתרה מכך, דומה כי לכל היותר מדובר בטענות הנוגעות למשקלן של ראיות כאלה ואחרות שנאספו על ידי המשטרה, ומקומן של אלה בגדרו של הליך שמיעת הראיות.

לאור המקובץ, לא מצאתי בסיס לבקשה לבטל את כתב האישום בגין אכיפה בררנית או בגין שיהוי. סוגיית השיהוי עשוי שתשליך, כפי שהובהר לעיל, על עונשו של הנאשם, אם יורשע בתום ההליך בעבירה כלשהי.

בישיבה הקרובה ימסור הנאשם מענה מפורט לכתב האישום.

העתק יועבר לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ח' סיוון תשע"ו, 14 יוני 2016, בהעדר הצדדים.